

„Și L-a întrebat un dregător, zicând: Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Iar Iisus i-a zis: Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu. Știi poruncile: Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta. Iar el a zis: Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. Auzind Iisus i-a zis: Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie. Iar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat. Și văzându-l întristat, Iisus a zis: Cât de greu vor intra cei ce au averi în împărăția lui Dumnezeu! Că mai lesne este a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu. Zis-au cei ce ascultau: Și cine poate să se mântuiască? Iar El a zis: Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu puțință la Dumnezeu.” (Luca, 18, 18-27)

(...) Mântuitorul pare că are un soi de RMN de conștiință și-i cere să împlinească un precept care nu era în Lege: „vinde tot ce ai și împarte săracilor!” (Luca 18.22). Și-i oferă și recompensa: „și vei avea comoară în ceruri”. Pare că motivația nu stă în picioare. Omul nostru era unul extrem de practic. La el conta – ca și pentru noi, de cele mai multe ori – comoara aceasta de pe pământ. Binele imediat, făcut cu mâinile noastre. La care ținem, după cum se vede, mult mai mult decât la toate comorile viitoare din cer. Bogatul întristat e răspunsul la propunerea lui Hristos de a fi un sărac fericit. Sau măcar zâmbitor.

Omul nu-i de judecat. Așa suntem toți. Și mai ales în ultima perioadă ne încrâncenăm tot mai tare să avem nu să fim. Domnul îi cere dregătorului să se deșarte pe sine. Să renunțe la avere pentru săraci. Săracii în chipul cărora se ascunde Domnul Însuși. Nu doar comori cerești propune Domnul omului bogat ci și să-i urmeze Lui. Tristețea poate că a venit și de aici. Ce să faci fără avere urmând un sărac prin definire imediată? Un Om pe care-l abordezi cu niște cuvinte ce i se potrivesc numai lui Dumnezeu și care renunță și la acestea. Pentru că Hristos îi cere de fapt să iasă din auto-idolatrie și din idolatrizarea stării sale de bine. Boală grea și astăzi. Boala autosuficienței întărită de o oarecare bunăstare care dă senzația fericirii. Hristos propune opusul acestei minciuni acceptate drept normalitate. Și dacă privim în jur vom vedea că, în fapt, nu s-a schimbat nimic în abordarea umană. Credem în continuare, de exemplu, că dacă am reușit în afaceri asta ne dă dreptul să fim profesori de morală, arbitrii de eleganță ori retori educaționali. Domnul ne spune că numai renunțând la ceea ce credem că am dobândit, dobândim ceea ce ne va face să fim cu adevărat credincioși împărăției. Ne cere să fim bogăție celorlalți pentru a avea cu adevărat bogăție. Nu. Nu este filozofie. Testați și încercați să vorbiți cu acei oameni a căror bogăție vă ispitește. Desigur dacă vă acceptă de parteneri de dialog. Și urmăriți-le logica fericirii în care vă spun că se scaldă. Din nefericire vremurile pe care le străbatem ne-au dovedit, a câta oară, că Domnul Hristos are dreptate. În urma noastră rămâne numai ce punem în mâna omului aflat în nevoi și săracului onest. Rămâne numai ce dăruim în numele lui Dumnezeu sau, dacă vă e mai ușor, în numele bunătății noastre. Chipul nostru rămâne pe toate ctitoriile pe care le zidim din adâncul de bunăstare care ne motivează pentru cer. Orice construcție din orgoliu nu este decât dărâmatură în vânt. Poate părea ciudat că Domnul ne aduce aminte un lucru pe care îl știm: „Cât de greu vor intra cei ce au averi în Împărăția lui Dumnezeu!” (Luca 18.24). Nu. Nu e un discurs împotriva acumulării de capital ci împotriva disfuncțiilor umane ce se nasc din avere: ifose, indiferențe, neghiobii emise cu aerul filozofării neprețuite. El ne spune că orice avere – chiar cea intelectuală ori sufletească, dacă vreți – poate corupe idealul împărăției cerurilor din sufletul nostru. De aceea ne îndeamnă să fim asemeni copiilor. A căror avere unică sunt Părinții. Care sunt muritori dar nu perisabili în planul moștenirii veșniciei.

Ce răspunde Cel-a-toate-cunoscător despre care s-a spus că *prinde pe înțelepți în istețimea lor* (Iov. 5, 13)? Răspunde cu o altă întrebare: *pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu.* Vezi cum Hristos vedește de-ndată că dregătorul nu era nici înțelept, nici învățat, deși era mai-marele unei sinagogi iudaice. Hristos îi spune că *veșmintele trupului Meu te-au dus pe căi greșite și nu ai crezut că sunt Dumnezeu.* De ce m-ai numit cu numele celor mai înalte făpturi dacă tu crezi că sunt un doar simplu om, asemenea ție, și tăgăduiești că nu sunt mai presus de hotarele naturii umane? Prin firea care transcende totul, numai Dumnezeu este bun prin natura Sa, adică este bine neschimbător...ristos spune despre Sine: *Pentru tine, nu par a fi cu adevărat Dumnezeu.* Dar nebunește și fără băgare de seamă, mi-ai atribuit caracterul și virtuțile naturii dumnezeiești. Atunci, de ce-ți imaginezi că am puterea naturii neschimbătoare, fiind Eu un simplu om, care nu este niciodată investit cu bunăstare, ci o câștigă numai prin învoirea cu voia divină? Acesta a fost înțelesul a ceea ce vorbea Hristos.

Sf. Chiril al Alexandriei- <https://doxologia.ro/>

Cât de greu vor intra cei ce au averi în împărăția lui Dumnezeu! Că mai lesne este a trece cămila printre urechile acului, decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu. Când au auzit porunca aceasta, sfinții s-au hotărât să fugă de această greutate a bogățiilor, împărțindu-și averile. Prin această împărțire a averilor către cei săraci, și-au ridicat comori veșnice. Apoi au luat crucea și i-au urmat lui Hristos. Unii i-au urmat și s-au desăvârșit prin mucenicia lor, precum v-am mai spus, în timp ce alții, prin jertfa lor de sine, nu au fost mai pejos în virtutea adevăratei filozofii. Amintește-ți că este poruncă a lui Hristos Împăratul nostru și Dumnezeu, care ne duce de la lucrurile vremelnice și ne face părtași la cele veșnice.

Martți, 30 noiembrie – Sf.Ap.Andrei, cel întâi chemat; Sf.Ier.Andrei Șaguna;
Miercuri, 1 decembrie – Sf.Proroc Naum; Sf.Filaret cel Milostiv;
Joi, 2 decembrie - Sf.Proroc Avacum; Sf.Porfirie Cavsocalivitul;
Vineri, 3 decembrie – Sf.Cuv.Gheorghe de la Cernica;
Sâmbătă, 4 decembrie – Sf.M.Mc.Varvara; Sf.Cuv.Ioan Damaschinul;
Duminică, 5 decembrie – Sf.Cuv.Sava cel Sfințit.

Hristos Se naște, măriți-L! Hristos din Ceruri, întâmpinați-L! Hristos pe pământ, înălțați-vă! Cântați Domnului tot pământul și cu bucurie laudați-L, popoare, că S-a preamărit!
 Sf.Grigorie de Nazianz

Martți, 30 noiembrie – Sf.Ap.Andrei - Un posibil imbold în regăsirea locului propriu în lupta pentru binele comun al României îl dă însăși tipologia andreiană. Ucenic al lui Hristos, vorbitor de greacă, latină și aramaică, fratele mai mic al Apostolului Petru, primul care confirmă rolul mesianic al lui Dumnezeu întrupat, apropiat de cercul lui Ioan Botezătorul, **Sfântul Andrei întruchipează deschiderea culturală și geografică, adică lipsa de complexe, capacitatea de a converti vechile convingeri într-o credință nouă și de a face astfel diferența dintre închipuire și realitate.** Asumarea acestor calități ar fi mai mult decât binevenită. Țară aflată la intersecția dintre Orient și Occident, suportând riscurile de a sta mereu în calea cuiva, rezistând cu o tenacitate uimitoare, păstrându-și religia, limba și datinile, îngenuncheată și mereu ridicându-se, bogată și frumoasă în ciuda sărăciei și a urâtului, România merită să fie ocrotită. De Sfântul Apostol Andrei și de noi deopotrivă.

Radu Preda www.cuvantul-ortodox.ro/

Joi, 2 decembrie - Sfântul Porfirie Kafsokalivitul (1906 – 1991)

"Să nu-L constrângem cu rugăciunile noastre pe Dumnezeu. Să nu-I cerem să ne scape de ceva, ci să cerem de la El putere și întărire, ca să le răbdăm pe toate."

Spune-I lui Dumnezeu când ți-e foame, când ți-e sete, spune-I lui Dumnezeu că te duci la Rădăuți, spune-I lui Dumnezeu ceva pe drum, arată-I lui Dumnezeu ce frumoase sunt florile. **Vorbește cu Dumnezeu de toate.** „Doamne, ce să fac? Uite trebuie să fac asta și asta; mi-e foame, mă duc să mănânc o bucată de pâine”; **tot ai în minte lucrurile astea, par copilărești, dar conversația aceasta cu Dumnezeu se preface în rugăciune.** Pentru că ce este rugăciunea? Este o continuă comunicare a omului cu Dumnezeu. Gândiți-vă ce spunea Sfântul Apostol Pavel în epistola către Tesaloniceni: **„Rugați-vă neîncetat!”.** Cum putea el să se roage neîncetat când era un om foarte activ? Atâtea biserici a făcut, atâtea epistole a dictat, atâtea lucruri avea de făcut. Nu putea să stea în genunchi neîncetat. La asta s-a gândit: **să ai întotdeauna în inima ta sentimentul prezenței lui Dumnezeu.** De fapt, Sfinții Părinți așa definesc rugăciunea: **rugăciunea este sentimentul prezenței lui Dumnezeu.** Rugăciunea nu este doar atunci când citești din carte. Trebuie spus tinerilor lucrul acesta. Nu este doar când te rogi dimineața și, gata, am terminat. Sau zici: „ah, nu mi-am sfârșit rugăciunile!”. **Rugăciunea nu se sfârșește niciodată.**

Vorbește cu Dumnezeu copilărește, că noi suntem copiii lui Dumnezeu. Și vorba asta copilărească. „Dacă ai prezența lui Dumnezeu în tine, atunci ești într-o stare de rugăciune. Omul devine o rugăciune.” Ți aduce sentimentul prezenței intime a lui Dumnezeu în inima ta. Voi știți proverbul călugăresc: „dacă te rogi numai când te rogi, nu te rogi deloc”.

Dacă ai prezența lui Dumnezeu în tine, atunci ești într-o stare de rugăciune. Omul devine o rugăciune. Omul are o stare de rugăciune, nu momente de rugăciune, momente când se roagă și momente când nu se roagă. Ar fi groaznic. Trebuie să avem tot timpul simțirea lui Dumnezeu. **Când spui: „Doamne!”, să fii sigur că Dumnezeu Se întoarce cu fața la tine și așteaptă să-I spui ceva. Când ești ocupat, fii atent la lucrul pe care-l faci.** Când ai conversații, gândește-te la ce spui. Dar, dacă ai timp, puțin, 2-3-4 minute sau chiar într-o conversație cu oamenii, poți să spui: „Doamne Iisuse Hristoase uită-te la noi, ajută-ne!” sau: „Binecuvintează-i pe oamenii aceștia!”.

Părintele Roman Braga, Rugăciunea de toată vremea

Sâmbătă, 4 decembrie – Sf.Cuv.Ioan Damaschin - “Se cuvine să se știe că trebuie să vină Antihrist. Este antihrist tot cel care nu mărturisește că Fiul lui Dumnezeu a venit în trup (1 Ioan 4, 3; 2 Ioan 7), că este Dumnezeu desăvârșit și că S-a făcut om desăvârșit, fiind în același timp și Dumnezeu. Dar în sens propriu și special, Antihrist se numește acela care vine la sfârșitul veacului (Matei 13, 40; 24, 5).

Programul săptămânii 28 noiembrie – 5 decembrie 2021

Duminică	8 - 12	- Sf.Liturghie (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) – Pr.Dragoș
	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș
Luni	17 - 19	- Vecernia și acatistul Sf.Ap.Andrei
Martți	8 - 12	- Sf.Liturghie (Sf.Ap.Andrei) – Pr.Dragoș
Miercuri	9 - 10	- Sfințirea mică a apei – Pr.Dragoș
Joi		- Program administrativ (zi liberă)
Vineri	9 - 11	- Taina Sf.Maslu
	17 - 18	- Acatistul Sf.Cuv.Gheorghe de la Cernica – Pr.Dragoș
Sâmbătă	8 - 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Dragoș
	17 - 18	- Vecernia duminicii a 22 -a după Rusalii - Pr.Ticu
Duminică	8 - 12	- Sf.Liturghie (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) – Pr.Ticu
	17 - 19	- Vecernia și acatistul Sf.Ierarh Nicolae